

**DIJAŠKI DOM
GIMNAZIJA ŠIŠKA
ALJAŽEVA ULICA 32
1000 LJUBLJANA**

DIJAK

JUNIJ, 2022, VII

Pot brez ovir ne vodi nikamor.

Uredila:

Larissa Pirnat

Pomoč pri tehničnem prelomu:

Martin Okoliš

Mentor: Matija Nared

Pomoč pri lektoriranju:

Tina Mally in Manuela Keršič

Glasilo Di(v)jak je interno glasilo dijaškega doma Gimnazije Šiška.

Fotografije: Arhiv glasila, M. Nared, pri nekaterih sami avtorji člankov, ostali viri navedeni.

<u>UVODNIK</u> Larissa Pirnat	3
<u>OGREVANJE</u> Luka Pasutto – Na svetu nisem sam	4
<u>DOM, DOM, DOM</u> Ema Ferić – Na drugem koncu sveta Bor Fefer – Na žogi svet stoji, prvi del Lev Gorec – Na žogi svet stoji, drugi del Blaž Baraga – Navezanost na domači kraj Iva Nestorovska – Torej živijo! Julija Mesec – Življenje v dijaškem domu Manuela Keršič – Vse lepo se enkrat konča Patria Steklačič – Povzetek 4-letnega bivanja v dijaškem domu Gimnazije Šiška Marcel Barle – Zadnji ples	5 7 8 9 10-11 12 13 14-15 16
<u>INTERVJU</u> Larissa Pirnat – Intervju z igralko Leicester Cityja Luano Zajmi	18– 20
<u>FOTOZUM</u>	22-29
<u>PROSTI ČAS</u> Filip Avsec – Sem sam svoj mp3 ali drugače: Kaj mi pomeni glasba	31-32
<u>MLADOST IN NJEN ČAS</u> Maša Černivšek – Dragi dnevnik	33-34
<u>UMETNIŠKO USTVARJANJE</u> Gaja Bizjak – Tigrova trilogija Žak Grabljevec – Risba	35-37 38
<u>MED DOMOM IN SVETOM</u> Jaša Tomše – Trbovlje Lev Gorec – Kako vidim Ljubljano Jon Velkavrh – Balkansko prvenstvo v gorskih tekih 2022	40 41 42
<u>FOTOREPORTAŽA</u> Manuela Keršič – Nogometni praznik na Brdu	43-47

**Dovoljeno samo za
Gimnazijo Šiška**

Hop in še eno leto je spet naokoli. Leto, za katerega bi lahko rekli, da smo še enkrat na novo začeli živeti.

Pretekli čas nam je namreč pokazal, da ni vse tako samoumevno, določeno, neomajno, da se navade, tudi tiste, ki so železna srajca, lahko čez noč spremenijo. Rečemo lahko, da kar naenkrat nismo mogli več lagodno navajeno živeti.

Ko pa smo se ravno navadili na omejen in drugačen ritem življenja, pa spet ... Pa tudi te spremembe so bile za nekatere, ki so se ravno navadili novih pravil igre, zapletene. Na srečo se je stanje izboljšalo, kar nam najstnikom veliko pomeni. Lahko smo spet brezskrbno obiskovali šolo, se družili in poskušali nadomestiti vse stvari, ki so nam bile odvzete v tem zamrznjenem času. Čeprav smo dodobra navajeni na instagramska družjenja, na fejsbukovske debate in všečkanje, smo vendarle spoznali, da je stik, pravi stik s prijatelji, še vedno najlepši, najpristnejši. Bližina, ki nam je bila tako ali drugače vzeta, nam veliko pomeni. Ne glede na Facebook. Ne glede na Instagram.

Seveda pa je nam športnikom bilo najpomembnejše to, da smo se lahko končno spet posvetili športu, kar je pri večini sploh razlog, da poznamo domsko življenje Šiške. To življenje, ki pljuska v oči ob vsakem pogledu v ta domski časopis. Tukaj lahko vidimo, da smo najprej mladi, ki zvedavo gledamo v svet, ki nas obdaja, ki se nam ponuja v srečanju ... S srečanji se nam podobe predsodkov počasi razblinijo: tu nismo več samo dijaki in dijakinje, športniki ... Naši svetovi se po malem pomešajo, združujejo in zbližujejo, primerjajo ... Na plano se prikažejo naše želje, strahovi, upanja, domotožja, iskanja ... Vse to nam odražajo tudi prispevki tega Di(v)jaka. Kažejo nam namreč to, kar smo, kar čutimo, kar vidimo in doživljamo. Nič več, nič manj. To, kar je pred vami, je le majhen delček tega, kar smo. In ne, nismo samo športniki, najprej smo ljudje. Včasih tudi, pa če si hočemo priznati ali ne, čisto preprosti otroci, ki niti ne želimo odrasti.

Torej šport je šport. Poleg tega pa je tudi uživanje v glasbi, risanje, preučevanje domačega kraja in, če nam ostane še kaj časa, tudi domotožje.

Po vsem napisanem smo verjetno videti kot angelčki, vendar je resnica daleč od tega. Velikokrat kaj ušpičimo in povzročamo »sive lase« vzgojiteljem, a smo kljub temu veseli, da jih imamo, saj nam vedno pomagajo usklajevati športne obveznosti s šolanjem in z življenjem v domu. Tako za nas kot tudi za vzgojitelje pa velja, da je pač takšno življenje in poti, ki bi bila brez ovir, ni.

Na svetu nisem sam

Luka Pasutto

"Živi svoje življenje, poslušaj svojo glasbo na glas, bodi nor in drugačen, kot si želiš biti in se vedno spomni, da nisi sam."

(Andy Biersack)

Na svetu ne živimo sami. Ljudje smo del neke skupnosti. Smo družbena bitja, kar pomeni, da potrebujemo drug drugega. Med seboj se zelo razlikujemo, in sicer ne samo po videzu, prepričanju in pripadnosti, temveč predvsem po svojih navadah in običajih, ki jih prinesemo iz svojega okolja in družine.

Da v družbi normalno delujemo, se moramo drug drugemu prilagajati.

Vendar prilagajanje ni enostavno, sploh če tega nisi vajen. Prilagajanje je večšina, ki se jo moraš naučiti in sprejeti. Tisti, ki živijo sami, nimajo veliko problemov s prilagajanjem. Problemi se pojavijo takrat, ko živiš z osebo ali več osebami, ki nimajo podobnih navad kot ti. Tako večkrat nastane nesoglasje, ki se lahko razširi in čez čas privede tudi do resnih težav, celo nasilja.

Podobno je tudi s pravili v raznih službah, objektih, stavbah in domovih. Pravila je primoran vsakdo upoštevati, ampak tudi tukaj se pojavijo izjeme, ki pravil ne upoštevajo. Slednje najprej opozorimo in jim razložimo, da so pravila z namenom, da se jih vsi držimo. Menim, da za vse težave in probleme na tem svetu vedno obstaja neka rešitev. Zato pa se je treba pogovoriti in se prilagoditi. Misliti moramo tudi na druge in ne samo nase.

Sprva se tudi sam nisem prilagajal svojima sostanovalcema v dijaškem domu. Počel sem stvari, ki sem jih bil

vajen, ne da bi pomislil, če njima to odgovarja. Seveda jima to ni bilo všeč, zato sta mi to vračala, in to na način, da sta počela stvari, ki so me jezile in žalostile. To je privedlo do preprirov in včasih tudi do manjših pretepov.

Čez čas smo se spametovali in določili pravila, ki vsem ustrezajo in jih za zdaj tudi vsi upoštevamo. Vsa ta dejanja so me pripeljala do misli, da je življenje lepše, če včasih popustiš, se pogovoriš in prisluhneš drugim, vendar še vedno trdim, da mora biti namen obojestranski, da deluje.

Na drugem koncu sveta

Ema Ferić

Domači so mi rekli: »Zdaj živiš v Šiški, k nam pa prideš le prespat,« kar mi je bilo čudno slišati, vendar če malo pomisliš, je to čista resnica. Rada sem v Šiški, ampak vedno bo doma najlepše.

Vsak petek, ko grem po treningu domov, ne morem verjeti, da je še en naporen teden za mano. Komaj čakam, da se v svoji sobi spočijem, in če je le možno, odmislim šolske dejavnosti. Ko pa pridem nazaj v dijaški dom, preklopim misli in se pripravim za naslednji teden. Prvih par noči sem se prav dobro zavedala, da ne spim v domači postelji. Zdaj, ko se bliža konec šolskega leta, pa včasih sploh ne vem, kje se bom zjutraj zbudila. Ko pa se zbudim v dijaškem domu, vem, kaj me čaka: zanimiv dan, poln smeha s sošolci in trdega dela na treningu. Zvečer samo še pojem večerjo in sledi večerni klepet z mojo sostanovalko. Ta klepet mi je zelo všeč, ker vedno izvem, kaj se je dogajalo njej čez dan in kaj bova naslednji dan počeli skupaj.

Tako nekako je minilo moje prvo leto v dijaškem domu Gimnazije Šiška, ki bo verjetno moje začasno prebivališče tekom izobraževanja na tej šoli. Doma pa me bodo ob vrnitvi iz Šiške vedno čakali z objemi, kot da sem se preselila na drug konec sveta.

Doma pa me bodo ob vrnitvi iz Šiške vedno čakali z objemi, kot da sem se preselila na drug konec sveta.

Ne jezite se, če vas napadajo. Naravni zakon je, da ljudje poskušajo sklatiti sad z drevesa, ki ima najslajše sadove.

Na poti do uspeha vam bodo ljudje vedno metali kamenje. Od vas pa je odvisno, kaj s tem kamenjem naredite: most ali obrambni zid.

Izzivi naredijo življenje zanimivo; njihovo premagovanje pa naredi življenje koristno.

Na svet stoji, prvi del

Bor Fefer

Dom mi nudi možnost, da lahko resno igram nogomet. Bivanje v domu me pripravlja tudi na samostojno življenje, še posebej, če bom lahko sledil svojim sanjam in se odpravil igrat nogomet v tujino. Upam, da bom tukaj postal samostojen.

V domu imamo potek dneva v večji meri organiziran: določen je čas za učenje, delanje nalog, trening ... Navajamo se na higieno in čistočo. Skrbeti moramo tudi za svojo sobo in to še bolj, kot to delam doma. Če nam to pride v navado, verjamem, da mi bo zaradi tega v življenju lažje.

V bistvu je nogometni oddelek najboljša priložnost in možnost, ki jo lahko dobim tukaj v Sloveniji, če želim uresničiti svoje nogometne sanje.

Res je, da imamo v domu veliko pravil in tudi vzgojiteljica je tu zato, da nam pomaga in nas nadzoruje. Tako se počasi navajamo na primerno vedenje, ki nam dela življenje znosnejše. In za to moramo skrbeti vsi, sicer se lahko zgodi, da se moramo posloviti od ugodnosti, ki jih imamo tukaj.

Dobra stran doma je tudi to, da sem vedno med ljudmi, ki z menoj delijo enake sanje, in mnogi med njimi so moji prijatelji. Nanje se lahko zanesem. Z njimi mi ni nikoli dolgčas, saj vedno kaj skupaj počnemo.

Dijaški dom tlakuje pot mojim sanjam in to mi je všeč. Zato sem tu, v domu Gimnazije Šiška.

Na svet stoji, drugi del

Lev Gorec

Nogomet mi veliko pomeni. Nogometni razred tudi. Zato sem v domu, ker je to pogoj, da se lahko na ta način ukvarjam s športom, ki mi veliko pomeni. Pa tudi moj dom je kar precej oddaljen od Ljubljane in se mi ni treba vsak dan voziti v šolo.

V domu mi je lepo. Tu imam tudi veliko novih dobrih prijateljev.

Čeprav se včasih v domu počutim omejenega glede na svoje želje, vem, da je to trenutno zame najboljša možnost. Tu bom dobil

delovne navade, se počasi privadil bolj samostojnega življenja in spoznal veliko novih ljudi. Privajanje na samostojnost mi veliko pomeni in si to tudi želim še posebej zato, ker bi rad uspel v nogometu in bi se rad podal po tej poti tudi v tujino, kjer bom moral biti sam. Tam ne bo staršev, pa tudi starih prijateljev ne. Sam se moraš znajti.

Upam, da mi bo življenje v domu prineslo življenjske izkušnje, s katerimi bom lažje preživel svojo življenjsko pot.

Foto: <https://pixabay.com>

Navezanost na domači kraj

Blaž Baraga

Sem Blaž Baraga, dijak srednje šole tehniških strok Šiška, smer tehnik mehatronike.

Živim v mali vasi Kozarišče, ki ima približno 200 prebivalcev. Sovaščani smo zelo povezani med seboj. Kozarišče leži na Notranjskem, natančneje v Loški dolini in vas je znana predvsem po gradu Snežnik, ki leži poleg vasi. Vas je iz Ljubljane oddaljena približno 65 kilometrov. V svojo vas se vračam vsak konec tedna, saj teden preživim v dijaškem domu Šiška.

V dijaškem domu imam kar nekaj prijateljev, s katerimi se je zelo zabavno družiti, vendar kljub temu imam mnogo raje svoj rojstni kraj kot Ljubljano in bivanje v njej. Resnično komaj čakam vsak petek, da pridem domov med domače ljudi. V dijaškem domu mi je velikokrat tudi dolgčas, saj ni veliko stvari za početi, še posebej pa je bilo težko v času korone, ko se nismo smeli družiti po mili volji.

V petek pa, ko približno ob sedemnajstih pridem domov, najprej nekaj pojem, potem pa še kaj pomagam doma, če je treba. Zvečer grem ven s prijatelji. V soboto dopoldan imam običajno skavte, popoldan še kaj postorim doma, zvečer pa grem s prijatelji odigrati kakšno odbojko, košarko ali nogomet. V nedeljo ne delam ničesar posebnega, zvečer pa grem v Ljubljano v dijaški dom, in sicer z avtobusom.

V petek pa, ko približno ob sedemnajstih pridem domov, najprej nekaj pojem, potem pa še kaj pomagam doma, če je treba. Zvečer grem ven s prijatelji. V soboto dopoldan imam običajno skavte, popoldan še kaj postorim doma, zvečer pa grem s prijatelji odigrati kakšno odbojko, košarko ali nogomet. V nedeljo ne delam ničesar posebnega, zvečer pa grem v Ljubljano v dijaški dom, in sicer z avtobusom.

Doma se počutim bolje, bolj svobodno, bolje jem in lahko počnem, kar hočem. Vsak teden se rad vrnem domov iz te prometne, vroče Ljubljane na lepo in prijetno podeželje. Mislim pa, da nisem edini, ki tako misli. Skratka, če povzamem zgodbo, v domu sem, ker je tako lažje obiskovanje šole, ker ni dovolj avtobusov ... Zakon pa so Kozarišče. Toliko o tem.

Domača gora je najbolj zelena.

TOREJ ŽIVIMO!

Iva Nestorovska

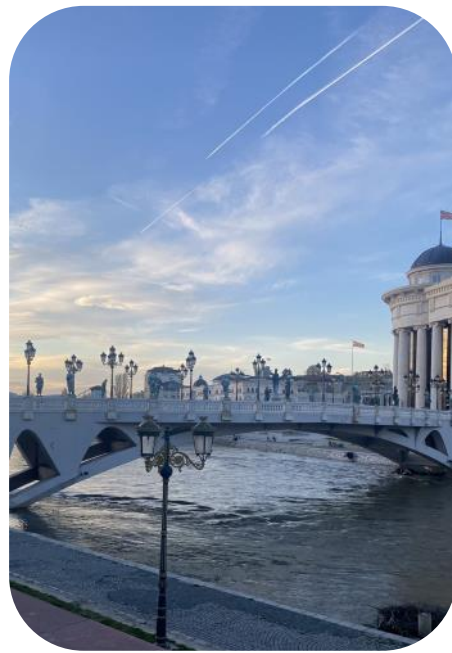
»Živijo«, je bila prva slovenska beseda, ki sem se jo naučila. Torej živijo, jaz sem Iva in prihajam iz Makedonije. Skoraj eno leto že živim v Sloveniji in lahko vam povem, da to, da bivam sama tukaj, tako daleč od svoje družine, sploh ni tako lahko, kot sem mislila. Živim v Ljubljani v dijaškem domu Gimnazije Šiška, na kateri se tudi šolam. Treniram rokomet in to je tudi razlog, zaradi katerega sem prišla v Slovenijo.

Makedonska in slovenska kultura si nista ravno podobni, res pa je, da tudi razlike niso tako velike. Ko sem prišla v Slovenijo, sem imela zelo dober občutek; vse je bilo videti lepo in mi je bilo všeč. V domu, šoli in v klubu so me zelo dobro sprejeli in vsi so mi želeli pomagati. Zdaj se čudim temu, ko razmišljam, kako sem se sporazumevala z ljudmi. Slovenščina mi je bila dokaj tuja, malo sem jo govorila in malo sem jo razumela. Čas pa je prinesel svoje – počasi sem se izboljšala in zdaj že dokaj dobro razumem in kot mi drugi rečejo, jo tudi že zelo dobro govorim.

Prihod v Slovenijo je bila ena izmed velikih sprememb v mojem življenju. V spominu mi je ostalo spoznanje, kako zelo različen je šolski sistem, če ga primerjam z makedonskim. Kako zelo različen je način organizacije vsakdanjega življenja. Zanimivo mi je bilo, ko sem videla, kako Slovenci vse načrtujejo in organizirajo, in to že veliko časa vnaprej, četudi so to kakšne majhne stvari, kot je recimo sprehajanje s prijatelji. Občutek imam, da se vsi držijo dogovorjene ure, kot da je vse dobro načrtovano. Ta lastnost ni domača Makedoncem – tam se vsi dogovarjajo zadnji trenutek. Glede hrane ni velikih razlik. Res pa je, da je makedonska zelenjava okusnejša. Še posebej to velja za kumare.

Reči moram, da se kljub vsem razlikam tukaj počutim dobro in ne obžalujem, da sem se odločila za ta korak.

Življenje v dijaškem domu

Sem dijakinja športnega oddelka Gimnazije Šiška.

O bivanju v dijaškem domu sem sanjala že od osmega razreda. Bivanje v dijaškem domu se mi je zdelo zelo pravljico: samostojno življenje (brez staršev), pozno zburanje, življenje s prijatelji na obrobju centra velike Ljubljane ...

Vsi pa vemo, da ima vsaka stvar tako prednosti kot tudi slabosti. Čeprav se imam sama za zelo samostojno osebo, sem z bivanjem v domu ugotovila, koliko stvari mi je bilo prej samoumevnih, ker jih je (namesto mene) opravil nekdo drug. Pomembno je tudi, da si v dijaškem domu prilagodljiva oseba, saj brez kompromisov v sobi z dvema sostanovalkama ne gre. Zelo sem hvaležna, da sem si sobo delila z dvema super puncama, s katerima sem se lahko zmenila čisto vse brez kakršnih koli zapletov. Tudi zato sem se vsako nedeljo v dom vračala vesela in brez najmanjšega odpora. Čas med tednom mi je hitro mineval, zato sem si ga mogla dobro organizirati. Če me je dijaški dom česa naučil, je to gotovo samodisciplina, na kar sem zelo ponosna, saj je to neprecenljivo. Druga stvar, ki mi jo je bivanje v dijaškem domu prineslo, so prijateljstva, ki sem si jih ustvarila in teh je, verjemite mi, glede na to, da prej nisem nikogar poznala, kar veliko.

Bivanje v domu so mi še posebej popestrili različni prebivalci: vsak je prihajal z različnih koncev ter krajev in pogosto smo se pogovarjali dolge ure.

Žal sama kljub vsem lepim izkušnjam zapuščam dijaški dom Gimnazije Šiška. Ne nameravam pa izgubiti vseh teh lepih spominov.

Gotovo se sprašujete, zakaj zapuščam dom, čeprav je bilo vse tako rožnato.

Odgovor na to je: MOJA DRUŽINA. To je ena izmed stvari, ki sem jo najbolj pogrešala. Ugotovila sem, da ne bom zmožna še naprej živeti brez njih, ker bi jih preveč pogrešala.

Vsak potrebuje hišo, v kateri lahko živi, ampak družina je tisto, kar zgradi dom. (Liccione)

VSE LEPO SE ENKRAT KONČA ...

Srednješolska leta mi bodo za vedno ostala v lepem spominu. Na koncu osnovne šole sem sprejela težko odločitev. Zaradi nogometa sem se odločila za šolanje v Ljubljani. Vpisala sem se na Gimnazijo Šiška. Začetki so bili težki, saj sem bila prvič za toliko časa oddaljena od družine. A se je splačalo potrpeti, saj sem v Ljubljani spoznala veliko krasnih ljudi. Skupaj smo preživele veliko lepih trenutkov, včasih pa tudi manj lepih. Velikokrat smo si ob večerih skupaj ogledale nogometno tekmo, včasih pa smo ob spremljavi ukulel tudi kakšno zapele. Najbolj mi bo ostalo v spominu praznovanje rojstnih dnevo, ko smo ob polnoči šle po tiho s torto do slavljenke. Ob tem smo morale paziti, da nismo bile preglasne in da nas ni presenetil obisk varnostnika. Večkrat smo rade odigrale razne družabne igre, čeprav nam je velikokrat zaradi ocen ostalo bolj malo časa za to. Ena boljših strani dijaškega doma je bila to, da smo si lahko privoščile daljši spanec kot ostali, saj smo imele do šole le minuto hoje. Prednost doma je bila tudi pri nalogah. Ko smo naletele na kakšen problem, smo se sprehodile le do sosednje sobe in problem je bil rešen. Spominjala se bom predvsem naših neskončnih pogovorov, pri katerih smo se nasmejale do solz. Mislim, da bomo za vedno ostale povezane, saj smo skupaj preživele tako rekoč cele dneve, in sicer v šoli, na treningih in popoldneve v domu. Čeprav nas je korona za lep čas oddaljila in povzročila marsikatero stisko, smo letos še bolj cenile človeško toplino in bližino. Verjamem, da se bomo v prihodnosti še videle in obujale spomine na srednješolske dni.

Samo pravi prijatelj je človek, s katerim si lahko dovoliš biti to, kar si. (Frank Crane)

Povzetek 4-letnega bivanja v dijaškem domu Gimnazije Šiška

Patria Steklačič

Sem Patria Steklačič, dijakinja 4. letnika na ekonomski šoli ŠC PET. Tukajle pa bom nanizala nekaj prigod iz obdobja svojega bivanja v dijaškem domu Gimnazije Šiška.

Začetki segajo v leto 2018 ...

V dijaški dom sem prišla skupaj s svojo dobro prijateljico in tudi sošolko Manco. Najprej se je pojavil problem, ker smo bila v sobi po tri dekleta! Tretje sstanovalke nisva poznali in nama je bilo kar malo nelagodno, kako nama bo šlo s tretjo sstanovalko. Kako bo z "late night talks", kakšna bo soba, kako bo šlo učenje? Priznam, pospravljanje sobe mi je tuje, učenje pa stresno. No, ampak nekako sem se vsaj delno pri-

vadila, čeprav sem na začetku mislila, da sem na kakšnem nogometnem taboru.

Za neumnosti sem carica. Malo enakih, priznam. Neko noč sem z Mančino pomočjo na podboje vrat v sobi nalepila prozorno folijo v višini obraza. Tretja sstanovalka, ki je zjutraj vedno vstala prva, se je seveda ujela v nastavljen past. Midve pa sva skoraj umrli od smeha. Sstanovalka si je, kako drugače seveda, hitro našla boljšo družbo in boljšo sobo.

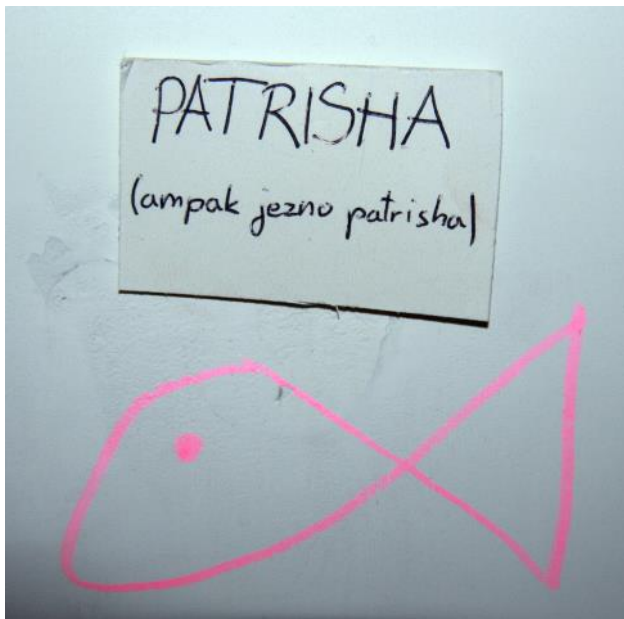
V domu je za hrano dobro poskrbljeno. Kljub temu sva si z Manco velikokrat naročili pico. Ker pa sva bili v drugem nadstropju, je to pomenilo, da so smetnjaki občutno predaleč. Tako so se prazne škatle od pice začele nabirati pod posteljo in počasi se jih je nabralo toliko, da ...

Pa še o mandarini. Suhi mandarini. Nekega lepega dne sva, ne boste verjeli, pod posteljo našli mandarino. Kako se je znašla tam, ne vprašajte. Kakor koli pa mandarina pod posteljo tudi ni kar tako, ni od muh, kot bi rekli, in počasi je mandarina postala oseba, gospa. Razumete? To je bila gospa Mandarina. In gospa Mandarina je bila dolgo časa z nama. Okoli nje sva pometali, se ji smejali, skratka, če poenostavim, vsa soba je bila urejena samo zato, da se je gospa Mandarina, ki je prebivala pod posteljo, počutila

prijetno.

Svojo zgodbo ima tudi posteljina. Kar naenkrat sva našli v kotu sobe kup posteljnine. No, mogoče nama je pri tem odkritju malce pomagala tudi vzgojiteljica Vika, tega se točno ne spominjam več. »Kmalu bo v vajini sobi več posteljnine, kot jo je v pralnici!« se je jezila vzgojiteljica in nama naročila, da posteljnino odneseva v pralnico. No, ja! Skratka, posteljnino sva stlačili v vrečo za smeti in jo zavezali. Nato pa sva to vrečo začeli vleči proti stopnicam, kjer sva jo, da bi nama bilo lažje, vrgli po stopnicah navzdol... Pri pristanku pa je vreča počila in po domu je neznansko zabobnelo. Seveda, gospa Vika, ki je hodila za nama, je bila huda, midve pa sva se krohotali.

Pa še nekaj je, kar moram priznati in pri čemer nikakor ne gre za šalo, ne za hvalisanje, kajti tudi sama ne vem, kako mi je to uspelo. V štirih letih nisem zdržala niti eno leto brez ukora. Kot bi bila rojena za to. Človek bi mislil, da imam nadnaravne sposobnosti.

Zdaj pa sledi še opis ene od mojih najneprijetnejših izkušenj v domu. Ta pa je bila, ko sem se skregala z varnostnikom. Tudi pogledati ga nisem več hotela, kaj da bi ga še pozdravila. Kmalu za tem so me nekega lepega popoldneva po čudnem naključju zaklenili v stavbo gimnazije ... In da je bila mera polna, me je prišel reševati ravno ta varnostnik, katerega še pogledati nisem hotela. Zelo neprijetno, kaj naj rečem?

Kot lahko vidite, je bilo vsa ta štiri leta v domu nadvse zanimivo. Nepozabna dogodivščina in mnogih stvari se bom gotovo še dolgo spominjala.

Če se sami ne potrudite, da si uresničite sanje, bo nekdo drugi poskrbel, da boste uresničevali njegove.

ZADNJI PLES

Pišem še zadnji spis, zadnji del trilogije, postavljam piko na i svoji uspešni »divjaški« kariери, ki sem si jo ustvaril in živel vsa štiri leta v dijaškem domu Gimnazije Šiška. Ker pot do konca nikoli ni postlana z rožicami, bom z vami delil še zadnje konce modrosti, ki jo moji možgani, polni mature in skrbi, še premorejo.

Šolski stres se počasi bliža koncu. »Ali sem se dovolj učil?« »Zakaj nisem prej začel z učenjem?« In podobno. Takšni dvomi in vprašanja so se mi na moji poti šolanja vedno motali pod nogami. Nisem se jih mogel znebiti. Tudi raketa mi ne bi pomagala. Zaradi tega samopovzročenega stresa pa je moje telo in telesa marsikaterih mojih sovrstnikov trpelo in tudi kazalo vidne posledice. Nespečnost, razdraženost, spanje med poukom, depresija in utrujenost ... Ti simptomi po navadi spremljajo le lene ljudi in ljudi, ki jim ni vseeno, a za vse to smo si krivi sami. Včasih se namreč preveč na lahko vdajamo melanholiji. Vsi smo imeli in tudi še bomo imeli slabe dneve in najlažja stvar, ki jo lahko naredimo, je, da ležimo v postelji in se smilimo sami sebi. Ampak zakaj bi zapravljali svojo mladost? To so vprašanja, ki sem si jih začel prepozno postavljati. A tisti, ki še niste prišli do mature in njenih stisk, pa še imate čas, da se o tem sprašujete. Vi še imate čas za spremembo. Vse je namreč odvisno od pogleda na svet, od naše perspektive gledanja na stvari in dogodke v našem življenju. Vse »dobre« stvari niso samo dobre in v slabih stvareh se najde tudi kaj dobrega. Sploh pa zakaj bi dvomili vase? Zakaj bi se spraševali, ali zmoremo? Zakaj ne bi enkrat samo rekli: »Zmorem!«

Ostanimo pri tem, torej dovolj filozofiranja.

Vsem dijakom in delavcem v dijaškem domu želim veliko sreče, ker vam vzgojiteljica Mojca ne bo prizanašala 😊. Vsem zaposlenim pa se zahvaljujem za polepšanje mojih štirih let bivanja v dijaškem domu.

Preteklost je lep kraj za obisk, vsekakor pa ni dober kraj za bivanje.

Boljšega "jutri" ne moreš imeti, če še vedno misliš na "včeraj".

Če se vam to, kar ste naredili včeraj, še vedno zdi čudovito, potem danes niste naredili veliko.

INTERVJU Z IGRALKO LEICESTER CITYJA

LUANO ZAJMI

Vprašanja pripravila: Larissa Pirnat

Nekaterim našim dijakom in dijakinjam si še znana. Nedolgo nazaj si namreč pri nas končala šolo in svoje usposabljanje v dekliškem nogometnem oddelku. Mnogi novejši dijaki in dijakinje pa te ne poznajo. Se nam lahko na kratko predstaviš?

Luana Zajmi

Sem Luana Zajmi, bivša dijakinja Gimnazije Šiška. Stara sem 20 let in prihajam iz Prekmurja. Od svojega 6. leta igram nogomet in v pretekli sezoni sem se prvič preizkusila v tujini. Zaigrala sem za prvoligaški klub Leicester City. Pred tem sem pa 13 let zastopala barve ŽNK Pomurja iz Belčincev in bila članica mlajših selekcij slovenske ženske nogometne reprezentance.

Zdaj se tvoja poklicna profesionalna pot nadaljuje v Angliji. Kako se imaš tam? Povej nam tudi, ali se ti zdi, da je to vendarle zgodba o uspehu? Lahko tvoj odhod v Anglijo tako imenujemo?

Kot uspeh bi za zdaj poimenovala samo prestop, saj sem v Anglijo odšla kot prva Slovenka, ki ji je to uspelo.

Sama sezona se zame ni razvila po pričakovanjih, saj sem v prvem delu sezone odigrala le eno tekmo (debi proti Manchester Cityju), nato pa sem prestopila v drugoligaški Blackburn Rovers, kjer sem se na prvi tekmi poškodovala in tako sklenila sezono.

V čem se angleški in slovenski ženski nogomet razlikujeta?

Kot prvo naj omenim, da so pogoji, ki jih nudijo angleški klubi, popolnoma neprimerljivi s slovenskimi. Ob prvem srečanju z nogometnim kompleksom, v katerem sem kasneje trenirala, sem ostala brez besed ter polna navdušenja in motivacije za delo v takem okolju. V nogometnem centru smo imele na voljo zajtrke in kosila, vsako jutro nas je pričakala sveže oprana oprema za treniranje. Poleg ogromnega fitnesa in medicinske sobe sta nas v slačilnicah čakala še mrzli in topli bazen. Pogoji za treninge in napredek so neprimerljivi, vendar pa naj omenim, da se največja razlika poleg le teh kaže v fizični pripravi.

Kaj se lahko Slovenci glede nogometa naučimo od Angležev in obratno?

Kot sem že omenila, nogomet v Angliji je hitrejši in agresivnejši, vse temelji na fizični pripravljenosti športnika. Menim, da ima lahko vsak posameznik ob pravi meri želje in trdega dela možnost zaigrati na najvišjem nivoju in se lahko vsak od vsakega nekaj nauči.

Si se lahko brez težav prilagodila na življenje v Angliji? Kaj ti je bilo najtežje?

Način življenja v Angliji je drugačen, a sem se kar hitro navadila. V začetku ni bilo enostavno, saj sem se na to pot podala sama. Tudi hrana in kultura sta drugačni. Potrebovala sem nekaj časa, da sem se navadila, a sedaj komaj čakam, da se lahko vrnem. Najtežje mi je bilo, ko v prvem delu sezone nisem igrala, nato pa je sledila še poškodba. Delovalo je, kot da se mi je cel svet obrnil na glavo.

Kaj je tisto, kar te je najboljše za tvoj profesionalni šport naučila Gimnazija Šiška, kaj te je najpomembnejšega naučilo bivanje v nogometnem oddelku v dijaškem domu Gimnazije Šiška?

Predvsem bi tukaj omenila samostojnost. S 15 leti sem "odšla" od doma in morala sem se naučiti živeti brez domotožja. Mislim, da je bila Gimnazija Šiška v tem pogledu nekakšen vmesni korak med življenjem z družino in samostojnim življenjem.

Ob vsakem padcu se je treba vedno znova pobrati in slediti svojim prvotnim sanjam.

Bi kaj spremenila glede trenažnega sistema ali reda nasploh v nogometnem oddelku Gimnazije Šiška?

Po dosedanjih izkušnjah bi samo vključila več poudarka na fizično pripravljenost, hkrati pa obdržala trenažni proces učenja tehnike (coerver).

Kako vidiš svojo nadaljnjo profesionalno pot? Kakšne so tvoje želje?

Za zdaj bi se rada vrnila v Anglijo ter igrala. Rada bi se dokazovala na igrišču in pokazala, česa sem sposobna.

Imaš kakšen nasvet za mlade nogometašice in nogometaše nogometnih oddelkov Gimnazije Šiška?

Trdo delo in vztrajnost, hkrati pa mora vedno biti prisotna ljubezen do nogometa in želja po uspehu. Ob vsakem padcu se je treba vedno znova pobrati in slediti svojim prvotnim sanjam.

Avtor fotografij: **plumbimage**
Official Photographic Supplier

Nisi plačan za to, da imaš možgane, nagrajen si le za njihovo inteligentno uporabo.

Ne omejuje vas tisto, česar nimate; omejuje vas tisto, kar imate, pa ne znate uporabiti.

Pomembna lekcija, ki se je ne naučiš pravi čas, te bo enkrat ob nepravem času sama prisilila k učenju.

Od svojega življenja vzemite vse, kar lahko, kajti ko bo življenje začelo jemati, vam bo vzelo vse, vse do zadnjega diha.

Veliko ljudi bi uspelo v majhnih stvareh, ko jih ne bi ovirale velike ambicije.

Henry Wadsworth Longfellow

Razlika med pokvarjeno osebo in pošteno osebo je v tem, da ima pokvarjena oseba ceno, poštena oseba pa ima vrednost.

SEM SAM SVOJ MP3 ali drugače: KAJ MI POMENI GLASBA

Filip Avsec

Že kot otrok sem se ukvarjal z glasbo, saj sem se kot vnuk skladatelja, tolkalista, pihalca in trobista ter sin matere prof. glasbe srečeval z njo. Verjetno sem, kot vsak drugi otrok, rad prepeval ter ploskal in mihal na otroške melodije. Spomnim se, da sem v začetku svojih osnovnošolskih dni dobil svoj mp3 predvajalnik, na katerem sem imel glasbo razne vrste izvajalcev. Najbolj se spomnim Čukov. Kot vidite, imam glasbo od nekdaj rad.

Bolj kot sem odrasčal, vedno bolj mi je bila všeč. Pri osmih letih sem začel igrati tolkala in z dvajstimi v pihalnem orkestru, kjer smo igrali razne skladbe ali pa kakšne moderne izvedbe pop pesmi, ki so mi bile zelo všeč.

Ko sem zaključil šolo za tolkala, me je brat spoznal z zelo zanimivim inštrumentom: ukulelami. Nekakšna mini kitarica mi je bila zelo všeč. Ker je instrument relativno lahko igrati, sem se ga naučil igrati sam. Nekaj osnovnih akordov in že sem znal večino pop angleških pesmi in slovenskih popevk (ker je zelo pogosto, da je pesem sestavljena iz 4 akordov).

Foto: <https://pixabay.com>

Po nekaj letih pa sem ugotovil, da je kitara velika atrakcija in sem se iz nekakšne radovednosti naučil igrati še kitaro. Naučil sem se še več akordov, tudi tistih bolj zapletenih, ne le durove in molove, a kitara me je res začela zelo zanimati. Na bratovo električno kitaro sem se kar navezal in jo igral vsak dan po več ur ob gledanju youtube lektorjev. Spoznal sem veliko več žanrov glasbe in zelo me je pritegnil bluz. Poskušal sem igrati kot Stevie Ray Vaughan, BB King ali John Mayer. Ob igranju improviziranih solaž ter zelo dobro zvencečih 'lickov' sem zelo užival.

Začel sem se tudi poglobljati v džez, ki mi je bil bolj in bolj všeč. Zapleteni ritmi na tolkalih, solo

improvizacije ter glasbeno napredni akordi v ozadju so me navdušili. Začel sem poslušati džez fusion, ki je zelo zapleten žanr. Poskušal sem ga imitirati na kitari (sicer neuspešno), vendar sem užival.

Sedaj iščem glasbo, ki ima dobro melodijo in me pritegne. Ko me kdo vpraša, kakšne vrste glasbe poslušam, res ne vem, kaj bi odgovoril, ker poslušam 'vse dobro'. Od narodno zabavnih izvajalcev, kot so Slaki ter Avsenikove zlate melodije, pa do džez uspešnic iz 60-ih, 70-ih in 80-ih, pa rock'n'roll in bluz legend Chucka Berryja, The Beatles, pa do Samba in Bossa Nova brazilskega džeza, pa tudi kakšnih navdihujočih R&B ter funk stilov. Praktično vse, kar me pritegne.

Osebnostno imam zapleten okus za glasbo. Glasbo pa uporabljam kot pomiritev, lahko pa tudi kot navdih ali celo vir dobre volje. Če si predvajam kakšno dobro glasbo, me lahko spravi v dobro voljo ali obratno. Z glasbo se da marsikaj narediti in je univerzalen jezik.

Predvsem pa mi je igranje glasbe velik užitek. Najboljši občutek pa je, ko igram še s kom, saj se zavdam, da glasbo, ki jo slišim, soustvarjam. Še posebno takrat, ko zveni dobro.

Ker sem s podeželja, sem seveda v roke prijel tudi harmoniko. Prej meni tako neljub instrument, ki nima nikakršnega logičnega zaporedja tipk, pa mi je sedaj, ko že znam stvar ali dve nanj zaigrati, zelo pri srcu. Narodno zabavna glasba ter ljudsko petje (kot Ansambel Lojzeta Slaka ter Fantje s Pra-protna) pa mi pomeni zelo veliko, saj mi je kulturno izjemno navdihujoče.

Seveda pa sem svojo muzikalčnost ter poslušanje uporabil s prepevanjem v različnih pevskih zborih, saj pri petju tudi zelo uživam. Tudi, ko mi je dolgčas, si zamrmram kakšno melodijo in slušalk za poslušanje glasbe sploh ne potrebujem. Sem sam svoj mp3.

Foto: <https://pixabay.com>

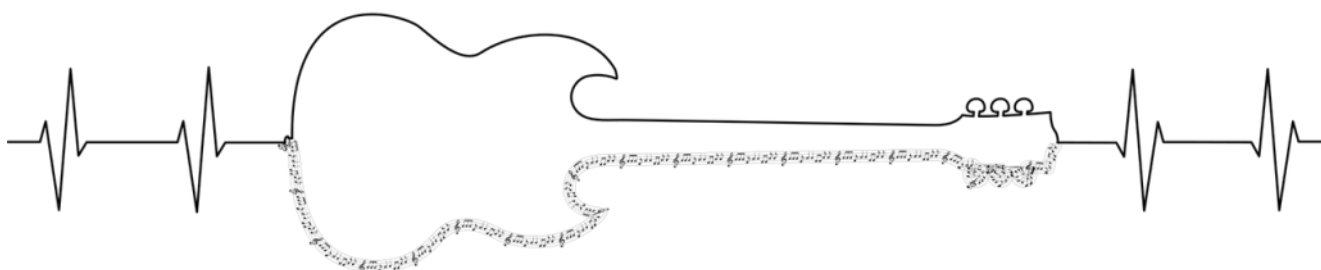

Foto: <https://pixabay.com>

Maša Černivšek

DRAGI DNEVNIK,

pa je minilo leto, odkar sem se ti izpovedala. Od takrat se je zgodilo marsikaj zanimivega, in sicer tako žalostnega kot veselega. V tem času sem spoznala veliko novih stvari o sebi in tudi o tem, kako graditi na odnosu z ljubljeno osebo.

Če želiš doseči zdrav odnos, ki bo deloval vse življenje, je treba najprej delati in graditi odnos s samim seboj. Vem, da to zveni smešno, kajti zakaj bi gradil na sebi, ko pa imaš fanta/dekle s katerim moraš graditi na odnosu. No, da pojasnim ... Če se ne zavedaš svojega mesta v razmerju, predvsem svojih napak, ki znajo biti v odnosu velikega pomena, se lahko z osebo še tako ljubita, odnos pa ne bo zdržal dolgo. Kar sem se naučila, je to, da je večina vzrokov za najine prepire izhajalo iz mene, ker se jaz sama nisem zavedala nekaterih svojih lastnosti. Prišlo je do tega, da včasih nisem več videla pravega razloga za najino zvezo in mi je bilo vseeno, če bi kar končala. Takrat sem spoznala, da je treba nekaj ukreniti. Začela sem gledati predavanja in sprejemati nasvete za boljšo komunikacijo

Risba: K. Cankar, arhiv

v razmerju. Odkrila sem, od kje izvirajo moji problemi, in ko se enkrat tega jasno zaveš, jih lahko počasi prerasteš in pustiš za sabo. Za dober in zdrav odnos je najbolj ključen pogovor. Če tega ni, potem tudi zaupanja ni. Pomembno je, da svojemu partnerju poveš, kaj čutiš, če je v odnosu do tebe storil kaj narobe. Poveš mu, zakaj si prizadeta, žalostna ... in se skupaj pogovorita, kaj bosta naslednjič storila, da se to ne bo ponovilo. Vlaganje v to, da sta drug drugemu sposobna izpovedati in pokazati svoja čustva, je velik uspeh in ključ do dobrega odnosa. Seveda je tudi naporno, saj je velikokrat lažje čustva pokopati in jih skrivati v sebi, kot pa jih partnerju dostaviti na pladnju.

Vse bolj se zavedam, da je pomembno, da ima človek, čeprav je v odnosu, tudi čas za samega sebe. Preveč »zapeta« zveza lahko postane monotona. Stvari počasi začnejo izgubljati svoj čar. Naveličanost se spremeni v prepir. Spoznala sem, da mi fant nikoli ne bo pošteno priznal, da je šel, ali mi rekel, da bi rad šel s prijatelji na pijačo. Zdaj to vem. V ozadju je moja ljubosumnost. Vem, da to ni prav. Vem, da je prav, da gre včasih s prijatelji na pijačo. To je moj problem in na tem delam vsak dan. Ljubosumnost mi kar sama nariše v glavo slike in predstave o tem, kaj vse počne s prijatelji, ko gre z njimi na pijačo.

V tem letu sem dovolj zrasla kot osebnost, da lahko odgovorim na svoje vprašanje, ki sem si ga postavila kot 17-letnica. Moje vprašanje še vedno isto: »Kako utišati te zunanje glasove, ki so vedno prisotni v mojem življenju, da bi čim manj motili moj odnos in moje misli?« No, videti je, da je rešitev za to vprašanje najpreprostejši odgovor: Znebi se vpliva ljudi, ki ti hočejo slabo oz. imajo slab vpliv nate. Seveda je najprej pomembno, da namene ljudi prepoznaš, jih ovrednotiš in spoznaš njihovo pravo bistvo. Ko se ponovno srečaš s temi ljudmi in z njihovimi nasveti, bolje veš, pri čem si in kaj je v ozadju. S pravim spoznanjem se zmanjša vpliv nepomembnih stvari in ljudi. Preteklost je treba pustiti za seboj.

Risba: K. Cankar, arhiv

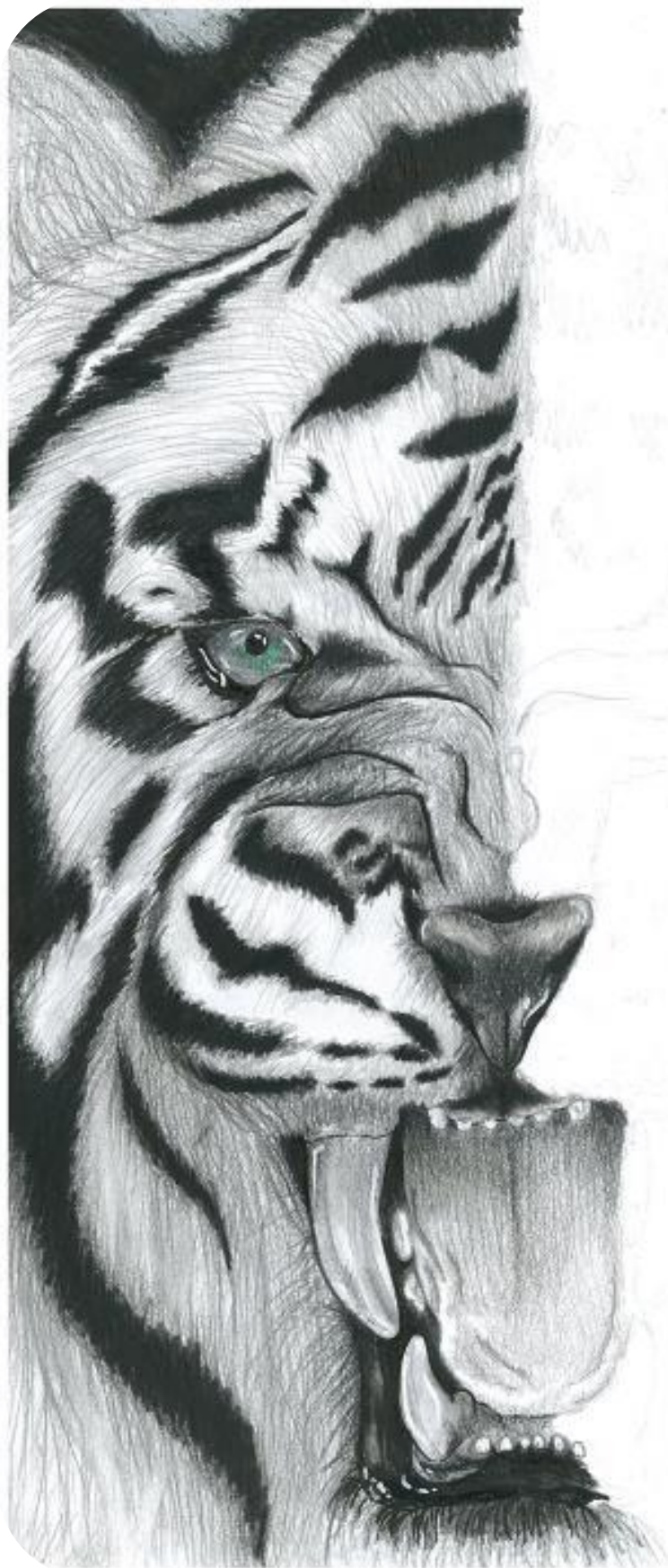
Obdaj se z ljudmi, ki ti hočejo dobro, ki so te veseli, ko te vidijo, kot je bila vesela Jane Tarzana. Obdaj se z ljudmi, ob katerih se počutiš varne, kot se je počutila varno Boo v Sullivanovem objemu. Da ti zažarijo oči, kot so se Zlatolaski ob pogledu na nebesne svetilke. In ko ti reče, da te ljubi, se ob njem počutiš kot morska deklica Ariel, ko je dobila noge, ki so ji omogočile, da je lahko bila z moškim, ki ga je ljubila.

Toliko za danes, dragi dnevnik, naprej pa drugič ...

Risba: K. Cankar, arhiv

TIGER, slika z lanske naslovnice DI(v)JAKA

Gaja Bizjak

TIGER, drugi del, dopolnjena izdaja: BITI ALI NE BITI

Gaja Bizjak

TIGER, NO, MUCEK, zadnja verzija

Gaja Bizjak

Žak Grabljevec

Umetnost je ogledalo življenja.

Lev N. Tolstoj

Ne misli, da si dober, če si najboljši med slabimi.

Latinski pregovor

**Na koncu niso leta življenja, ki štejejo, ampak dejstvo,
koliko življenja je bilo v teh letih.**

Abraham Lincon

TRBOVLJE

Jaša Tomše

Trbovlje so majhno mestece vzhodno od Ljubljane. Ima približno 17.000 prebivalcev in na žalost se ta številka zmanjšuje. Mesto ima zelo bogato zgodovino, njen začetek pa sega v zgodnje 19. stoletje. Takrat je mesto doživelo razcvet, saj so na tem območju odkrili premog, zaradi česar je število prebivalstva začelo strmo naraščati. Mesto se je razvijalo predvsem v industrijskem vidiku, saj se je poleg rudnika kasneje odprla tudi STT (Strojna tovarna Trbovlje), nekaj desetletij kasneje pa se je zgradila tudi Termo elektrarna Trbovlje in z njo tudi največji dimnik v Evropi, ki je visok kar 360 m. Vendar poleg vsega je rudarstvo še vedno največji »krivec« za razvoj mesta. V tistem času so v Trbovljah gradili velika stanovanjska naselja oz. kolonije, kot so Neža, Žabjek, Loke, Ojstro ... Te kolonije so bile namenjene predvsem rudarjem, ki so bili zaposleni v rudniku. Stanovanja so imela približno 50 kvadratnih metrov brez kopalnice, ki so si jo delili vsi stanovalci enega nadstropja. Delo in življenje rudarjev je bilo kar zahtevno, saj so živeli v težkih življenjskih razmerah, poleg tega pa je bilo delo v rudniku naporno in zelo nevarno. Rudarstvo je imelo tudi velik vpliv na železnico, ki je vodila skozi kraj, saj so z njeno uporabo razvažali premog po Sloveniji oz. po Evropi. Rudarstvo je bilo prisotno v Trbovljah kar 200 let in je za seboj pustilo velik vpliv na mesto in njegove prebivalce. Nekateri pravijo, da so Trboveljčani zelo depresivni, saj mesto leži v dolini, vendar se vseeno najde kaj zanimivega. Vsako leto poteka tako imenovani Jamatlon. To je nekaj kilometrov dolg tek po notranjosti rudnika, poleg tega pa je vključeno tudi premagovanje raznih poligonov. Kraj je vreden ogleda, saj lahko doživite pravo vzdušje rudarjev izpred 200 let.

Kako vidim Ljubljano

Lev Gorec

Ljubljana – naša lepa, velika, skrivnostna prestolnica ...

Preden sem prišel v Ljubljano v dijaški dom, sem Ljubljano videl kot urejeno in lepo mesto. Mesto, kamor smo občasno hodili k teti na obisk, na kosilo.

Ko sem prvič prišel v Ljubljano sam, pa se mi je zdela strašna: polno ljudi, velike stavbe, gost promet ... vse me je prevzelo. Počasi pa sem spoznal, da ima to mesto tudi temne strani. Onesnaženje je kar veliko, povsod je veliko smeti, videl sem celo podgane. V mestu je tudi veliko neverjetnih ljudi, med katerimi se najdejo tudi taki, bolj vprašljivi.

Foto: <https://pixabay.com>

Foto: <https://pixabay.com>

BALKANSKO PRVENSTVO V GORSKIH TEKIH

2022

Jon Velkavrh

V četrtek 12. 5. 2022 ponoči smo se odpravili na 16-urno pot v Romunijo na Balkansko prvenstvo v gorskih tekih. Med potjo smo se ustavili ob Blatnem jezeru na Madžarskem, kjer smo opravili lažji trening. Ko smo prispeli v Campulung Moldovenesc, sta nas čakala večerja in zaslužen počitek po naporni vožnji. Naslednji dan je bil dopoldan na sporedu ogled proge, popoldan pa otvoritvena ceremonija.

Prav kmalu smo videli, da bo tekma zelo naporna zaradi vročega vremena in konfiguracije proge. Proga je bila krožna, dolga dobrih 5 km s 500 višinskimi metri. Start tekme je bil v soboto ob deseti uri dopoldan. Tekmoval sem v kategoriji mladincev, torej letniki od 2003 do 2006. Takoj po startu se je začel vzpon, dolg 2,5 km s povprečnim naklonom 25 %, nato pa še vrtoglav spust do cilja. Na vzponu sem se počutil dobro, tako da sem pridobil nekaj mest, vendar pa je nekaj zmanjkalo pri spustu, zato ni bil rezultat optimalen. V mladinski kategoriji smo tekmovali štiri Slovenci, ki smo osvojili ekipno tretje mesto. Popoldan po tekmi pa je bil čas za sprostitev. Odšli smo na bazen, kjer smo se sprostili in si odpočili noge po naporni tekmi. Za zaključek tekmovalnega dne smo se sprehodili po mestnem središču. V nedeljo zjutraj, takoj po zajtrku, je bil čas za odhod.

Zmaga, dobljena brez straha pred porazom, ni sladka.

Reportažo je pripravila Manuela Keršič

V četrtek, 16. 6. 2022, je potekal zaključek nogometnih oddelkov Gimnazije Šiška in ŠC PET. Po treh letih je zaključek spet potekal na Brdu pri Kranju. Ob 13.15 smo se z avtobusi odpravili izpred šole. Za razliko od prejšnjih let je bil letos tudi prenos turnirja. Ob 15.00 so s tekmami začeli dijaki: prvi letnik je igral proti drugemu, tretji letnik pa proti četrtemu. Sočasno so s tekmami začele tudi dijakinje dekliškega nogometnega oddelka, ki so igrale po turnirskem sistemu. Dekleta so imela 3 ekipe. Eno izmed ekip so sestavljale nekdanje dijakinje, h katerim je bilo priključenih tudi nekaj zdajšnjih dijakinj. Nato sta pri fantih sledili še tekmi za 3. in 1. mesto. V finalu se je pomeril drugi letnik proti tretjemu. Zmage se je po napeti tekmi in enajstmetrovkah veselil drugi letnik. Po odigranih tekmah so razglasili rezultate in podelili priznanja najboljšim dijakom in dijakinjam. Nato je sledilo sproščeno druženje ob dobri pijači in hrani. Ob 20.00 smo se z avtobusi vrnili do Gimnazije Šiška. Tako se je zaključil prijeten dan.

Foto: Manuela Keršič

Foto: Desanka Kapelj Gorenc

Foto: Desanka Kapelj Gorenc

Foto: Desanka Kapelj Gorenc

Foto: Desanka Kapelj Gorenc

Foto: Desanka Kapelj Gorenc

Foto: Desanka Kapelj Gorenc

Foto: Desanka Kapelj Gorenc

Foto: Desanka Kapelj Gorenc